

Tim Verstovšek

ROJEN V DEMOKRACIJI

PESEM O SVOBODI

I

Prebujen v hladno jutro mlad bojevnik
stopi v meglo in mraz.
V soju uličnih svetilk kaže se
resnobni, krvavi obraz.
In s sotrpini čaka na bobneči stroj,
da popelje ga od doma stran, v večni boj.

Pipeljan na bojno polje
bije eno bitko vse življenje,
vedno istega sovraga kolje.
Zlepa ne konča njegovo se trpljenje
in zapravi leta življenja svojega zaman;
zgodba se ponavlja iz tega v naslednji dan.

Tam ga bomba močno udari,
še eno življenje vojna zapravi,
mladi bojevnik – ni ga več ...
družina, šest otrok njegovih ...
Da bi mir na svetu jim podaril,
dal življenje je, se na barikadi ubil.

Zdaj živi na svetu tem
njega tretji potomcev rod,
v dani nam svobodi vsem
lahko spet hodi vsepovsod.
In gledam na svečo spomina svojega pradedu,
ki zdaj nekje drugje v miru večno posedu.

II

Ti!?
Slovenski narod!?
Ti bi rad drugo pomlad?!
Kje je Prešernovih besed zarod?!
Kot pravijo: »Pojdi spat!«
Delal ne bi, le tožaril,
otroke svoje boš pokvaril!
Ministri odstopajo kot v komediji,
novinarji odkrivajo korupcije kot v tragediji!

Sami smo silili v kapitalizem!
Samo da imamo svojo »državo«
in svoje »pravo«!
Športniki – stavkajo!
Študenti – stavkajo!
Dijaki – stavkajo!
Delavci – stavkajo!
Učitelji – bi radi stavkali!
Direktorji – bežijo!
Ministri – odstopajo!
Recesija!
Križa!
Kraja!
Kam se mi podarjeni ta svet podaja?!
Delavcem ne ostane nič,
le rdečih čepic ulic kič!

α Učni sistem je vse težji in nesmiseln!
Mojim svojcem grozi cesta!
Moji prijatelji nimajo vsi zvez in poznanstev – bodo na cesti ?!
16 let sem že na tej barikadi!Ω

Že Kosovel je vsem težil,
žal je hitro življenje izpil.
Prešeren, Jenko, Bor in ostali!
So vsi zaman za nas se gnali?!

III

Še nebo je jokalo tisti dan,
ko moj rod v črni pekel je bil poslan,
zavoljo novih tiranovih idej,
v tabor preko poljskih južnih mej.

Še cvetovi so veneli tedaj,
ko ob Soči so se ubijali – zakaj?
Ko so trpeli rojaki v gorah,
da okusili bi svobodo v rokah.

Še reka izgubila je svoj tok,
ko se širil je Prešernov jok.
Ko dovolj bilo nam je tiranov,
ko med nami ni bilo več poganov.

Še ljubezen izgubljala je moč,
ko razsvetljenci preganjali so noč,
ko so protestanti upanje dali
in zavest ter željo po pomladi.

Zdaj pa gledam v sonce svobode nad seboj
in stegujem roke k njemu s teboj,
njega žarek obraz moj obsije,
obraz ponosnega srca, ki zavestno bije.

In dušo slovansko, ki več ne trpi,
saj nje rod v miru pod soncem zdaj živi.
Bili smo ptice s krili priklenjenimi,
z jeklenimi verigami v tla zaklenjenimi.

Zdaj pa rja in čas sta jih zdrobila v prah,
zdaj leti beli golob, ki premaguje strah,
rojen svoboden, le nebo ostaja meja,
volje ne uniči mu nobena nova ideja.

Saj rojeni smo v »demokraciji«,
ljudstvo združeno v vsej svoji veličini.
Hrepeneli smo dolgo po soncu svobode,
zdaj ga imamo – za nas!, za vse rodove!

In solze pretočene naših starih sestra
in bratov so dale nam zemljo,
zlato mesečino, nebo svetlih zvezd
in mir, ki se širi, kamor gre slovenska pest.

Ljubezen spet ima svojo moč,
reka teče zopet skozi dan in noč,
cvetovi travnikov ne venijo več,
solze neba za vedno so odveč.